

LA BANDERA CATALANA

SETMANARI CATALÁ IL·LUSTRAT

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona portat á domicili. 4 rals trimestre.
Fora de Barcelona, enviat. 6 » »
Número sol. 2 cuartos.
Número atrassat, comprat á la Administració. 2 »

Los suscriptores de fora de Barcelona deurán envlar per adelantat lo import de las suscripciones en sellos de franqueix.

REDACCIÓ

Carrer del Hospital, número 141, pis 2.

ADMINISTRACIÓ

Carrer de la Cera, número 51, baixos.

Las cartas que no s' hajan rebut lo dijous al matí no serán contestadas fins la setmana següent.

SUMARI.

Advertencia.—L' universitat de Lleyda, per *Joseph Pleyan de Porta*.—La Maynadera, per *Francesch Pelay Briz*.—Poesias.
—Doble cançó, per *Joaquim Riera y Bertran*.—L' esperit del segle, per *Emili Coca y Collado*.—Curiositats.—Novas.

ADVERTENCIA

Pera no retardar la surtida del periódich, no publiquem grabat en aquest número, lo que farém sens falta en la setmana següent.

Dispensin nostres suscriptors aquesta falta del tot involuntaria á

LA REDACCIÓ.

L' UNIVERSITAT DE LLÉYDA

Corrian los últims mesos del primer any del segle xiii, quant encara lo regne d' Aragó no tenia establert cap estudi

ahont ab alguna extensió s' ensenyessen las ciencias. Rich-home hi habia que ni tant solsament sabia posar sa firma al peu d' un pergami, puix las pocas llums del saber, estaban recullidas dintre 'ls claustres dels monjos.

Bè es vritat que alashoras, los burgesos pera res necessitaban saber de lletra; bastabals sols sapiguer manejar las eynas de llurs oficis, pera guanyarse 'l menjar y empunyar una pesada ascona, ó enristrar la llarga llança, quant los cridaba lo somatent, ó si dependian d' algun poderòs infanzò ó senyor feudal, quant eran cridats per la bocina ó trompa de guerra pera sortir de cavalcada.

Restaba, puix, la ilustració en eixos temps en mans de la Iglesia y entre uns pochs bons lletrats, advocats y notaris, y algun noble estudiòs; mes al pobre poble, als burgesos y als *villans*, com també 'ls anomenaban, eran molt escasos los raigs de llum que hi arribaban pera escalfar són desfallit enteniment,

qu' es la vida de l' ànima. Apegat al terrós lo qui al cultiu se dedicaba, á llur taller lo menestral, així se vegetaba, y d' ahont no solian sortir més que per anar á campanya. ¡Trista condició la dels més á las horas! Bè que lo mal no estaba sols en aquells temps: era causa de lo atrassada que 's trobaba l' il·lustració; la dominació sarrakina, que, enemiga de la religió cristiana, portá lo consegüent ódi á la civilització, encar que deixá entre nosaltres, á despit y tot del despreci ab que se la miraba, bastantas mostrars de sos progresos. A més, ocupats constantment los cristians en la obra de la reconquesta, poch favorable se presentaba l' ocasió, no ja pera fer progressos en las arts y ciencias, sino ni en cuidar-se de conservar lo que 'ls romans habian aportat á Espanya, y que sostingut aquí per los gods, ab molt poch aditaments, fôu lo que los moros trobaren al saltar sobre la península. De eixos, ja habém dit que poch ó res ne volguèren apendrer los cristians, al fer vida comú ab ells en las ciutats y vilas, puix los moçárabes, (així 's deuen anomenar los que no abandonaren sas llars durant l' invasió agarena), no s' aprofitaren dels col·legis y academias árabes, de las que 's diu que son en Espanya fundadors los moros. Així es que per lo que toca á Llèyda y sa provincia, l' òscuritat y l' ignorancia més supina degueren succehir á la expulsión mora, habenthi exemples, com ans habém apuntat, de que nobles de gran prosápia no sabian estampar son nom al peu d' una escriptura. Pasáren alguns anys aixís, y ja lo comptat d' Urgell, segona Cort de Catalunya, comensava á dar mostrars de gran vigor y potensa, y també, seguint son camí, la antiga ciutat de Llèyda: las arts comensaban á manifestar sos adelantos, especialment la arquitectura gòtica, introduhida en aquells temps, que ab sa rica ornamentació y fantasia vinguè á decorar ricament los temples, y de la cual es un preciosíssim llegat nostra Catedral vella. Principis del

segle xiii eran, quan tinguè lloch la manifestació en nostre terra de lo que valian las arts ja en aquests temps, y com las ciencias, las lletras y las arts, tant próximas parentas, marxan agermanadas sempre, no 's podia retardar ja molt veurer brillar unas al costat d' altres. Los reys d' Aragò, á causa de las guerras que hasta aquí habian sostingut, no pogueren pensar en dedicarse á sòn desenrotlló, ni en crear estudis, si bè en los dias de 'N Jaume lo *Conqueridor*, trovém una memoria que refereix ja haberni en Llèyda. Tal es la que porta l' historiador dels Sants de Catalunya, fent la biografia de 'l bisbe Fray Bernat Calvó, de qui assegura que fêu llurs estudis en la Universitat de Llèyda; si bè que hi ha aquí error ben manifest, porque l' Estudi general de nostra ciutat no existía en aquest temps, tardantse encara uns quants anys en crearse. Més ocupat En Jaume I en guanyar batallas y terras á 'ls moros que en altra cosa, no fôu ell lo creador de l' Universitat que 'ns ocupa. A sòn nèt don Jaume II es á qui correspon la gloria d' aquesta grandiosa empresa, que tants fruits habia de reportar á la civilització espanyola.

Corria l' any 1300, y aquest rey tenia Corts reunidas en Llèyda. En ellas se comensá á tractar de la creació del Estudi, y segons apunta Villanueva, prengué en aquest negoci part, Bernat Bonet, ciutadà y jurisconsult de Llèyda, de qui diu que va ser l' ànima y l' ingéni que portá á cap tant gran projecte en bè de sa pàtria y de tota la Corona.

Ell fôu, en efecte, junt ab Pere Valls, rector de Tamarit, qui varen escriurer los Estatuts que regiren, desde son comensament, en la Universitat.

Lo privilegi d' erecció de l' Estudi está donat en Çaragoça, á 1er de setembre de l' any 1300; en 2 del mateix més, expedí lo rey lo plan d' ell, y lo dia 5, per un altre privilegi donat en esta fetcha, prohibí la fundació de ningun altre Universitat ni Estudis en llurs regnes, á

menys que fossen per ensenyar solsament lògica y gramàtica. (1)

Llegianse ó ensenyaban en aquesta Universitat, los drets canònich y civil, medicina, filosofia, arts y altres ciències aprobadas. Per lo que toca á la Sagrada Teologia, no s' ensenyá en ella fins un segle després, per ser aquesta privativa dels frares de Sant Francesch, que elegian un lector cad' any, y la llegia en la iglesia de Sant Joan, coneguda ab lo nom de *Lectura de l' alba*, tal vegada per l' hora en que s' acostumava á fer, y qual gasto estava á càrrech del Comú de la Ciutat.

Per lo privilegi que tracta del plan y règimen de l' Universitat, concedí lo rey tantas preheminencias y prerogativas als catedràtics y estudiants concurrents á ella, que prompte se vejeren plenas llurs aules d' uns y altres, aixís del regne com de fora d' ell. Tot s' havia previngut pera que brillès y 's posès á la altura que l' hi corresponia lo Estudi general de Llèyda.

La inviolabilitat del domicili, cosa que tant de soroll ha fet avuy, gosábanla ja á las horas los estudiants y demès personas adictes al Estudi, sent mòltas las exencions que disfrutaban, apart de las concedidas als vehins de la ciutat. Entre altres, tal era la prerogativa de poder elegir la jurisdicció que volguessen, en llurs causas, de entre la secular, la de 'l Bisbe y la de 'l Rector de l' Universitat.

Mòlt llarchs hauriam de ser pera determinar tots los furs y privilegis que los estudiants tenian, així com pera explicar detingudament l' organisació de l' Estudi, drets d' ensenyansa, elecció de Rector, festas y costums que hi havia ó se acostumaren fer durant sa existencia; pero si en aquest article renunciém á ferho, conservém lo propòsit de continuarho en un altre, apuntant ara aquí alguns de 'ls

noms de 'ls eminents homes que frequentaren llurs aules, pera donar així, millor que de cap modo, una petita idea de la part de gloria que correspón á nostra Universitat en la marcha ó impuls de la civilisació espanyola.

Son deixebles de l' estudi de Llèyda lo Papa Calixto III, 'N Vicens García (Rector de Vallfogona), los cronistas é historiadors catalans: Pujades, Monfar y Feliu de la Peña; lo cardenal Frey Joan Casanova; Felip de Malla, que á la etat de divuyt anys ensenyaba la Teologia en Paris; Jaume Marquillas; Johan Sentís, bisbe y vírey de Cathalunya; lo cardenal Remolius; lo gran canonista Francesch Molí; lo sabi orador religiós Melchor Pou; lo gran jurisconsult Despens, comentador dels Ussatjes, y tants y tants altres grans homes y escriptors, que pochs se 'n trobaran en nostre Principat y encara fora d' ell, d' algun renóm, que no s' hagin sentat en los banchs de las aules de Llèyda. No posarém la llista de 'ls seus catedràtics, per no ser llarchs en demasia, mes, basti per avuy que n' es brillantíssima, y que á tant grans mestres, per forsa devian correspondrer grans deixebles.

No exposarém avuy aquí tampoch, los mòlts y profitosos fruits que de l' Estudi reportárenne los fills de Llèyda: guerrers en los combats, se presentaren ab no menys ardor en las lluytas de la inteligencia, treballant també ab gran afany en la creuada que en nostre patria emprenguè la ilustració, essent d' aixó bon testimoni lo llarch catàlech d' escriptors que en aquestos temps figuran, entre 'ls quals n' hi há que se sentaren ab molta gloria en las cadias professionals de las cátedras lleydanas.

JOSEPH PLEYAN DE PORTA.

Llèyda, Juny del 75.

(1) Tots eixos documents se troban copiats en lo Arxiu del Municipi de Llèyda, y transcrits en los *Apéndices de ls Apuntes de Historia de Lérida*.

LA MAYNADERA

Se cuidava de vestirnos quan eram menuts, nos duya á passeig; quan queyam malalts nos donava las medicinas y 'ns acotxava, y fins nos solia contar quèntos, quan li era permès pèl senyor metje, que de vegadas no volia que 'ns desvetllès.

Vaja, nos estimava mòlt; pero naltres també.

¡Pobre Lluisa, quan hi penso encara 'm venen las llágrimas als ulls!

Tenia llavors trent' anys, y era alta, plena, forta, y al ensemps carinyosa y riallera.

Era filla de la costa, y sempre 'ns parlava de la bella platja del seu poblet y del barco de són pare, honrat mariner de cabells blanchs com la neu del Monseny y veu aspre com los pichs de Monserrat.

Feya ja tres anys que servia á casa de mos pares, y tothom la tenia per honrada.

Veuse aquí que un dia un oficial va arribar ab la botlleta, y com era en temps de guerra, no hi haguè altre remey sino donar allotjament al oficial, y á dos soldats, roigs com dos perdigots, que de assistents li feyan.

L' oficial era jove, trempat y després. Los assistents se semblavan al oficial en tot y per tot, menys en lo grèix y color de las galtas, que 'n tenian més qu' aquell.

A casa també hi solia venir é hi passava móltas estonas, un' bordegas d' una masía vehina, que li deyan Blay, y que, si bè feya un bon tros lo ximple, tothom lo tenia per un camándula de llarga historia, y aixó que no més tenia quinz' anys.

Sempre 'm duya á bras, y jo, que no era llavors encar fisonomista, lo devia trovar de bon present y tracte agradívol, perque quan no m' hi deixavan anar, 'm posava á móure tal escándol de llantos y

plors, que no m' aconsolava res, com no fos passant la mèva.

Ell no sè si m' estimava, pero sí sè que gracias á mí, móltas vegadas s' escapolia de renys y cops, endossantme á mí malifetas obradas per ell, y, es clar, com jó era tant menut, lo que á ell li era delictè, en mí 's convertia en gracieta!

Por có sospito ara un fòns d'interés en són amor: si bè jo també ara endevino un bon xich d' egoisme en l' afecte que li duya, per quant també tinch las mèvas sospitas de que se fonamentava en haver reparat qu' ell me duya més á passeig que ningú, y sobre tot, ab ell feya lo que volia, sens renys ni amenassas, com me solia esdevenir quan me duya á pendre 'l sol la Lluisa.

Ara ve, un dia qu' aquesta m' hi va dur, recordo que 'm deixá segut dalt d' un márge, y que mentres jo jugava, esmicolant la terra ab una pedra cantelluda, ella no feya sino plorar com una Madalena. Aquell dia sí que no vaig anyorar á n' en Blay, perque també ella 'm deixá fer tot quant volguí.

¡Pobre Lluisa, cóm plorava! Recordo que deya:

— ¡Pobre de mí! y ¿quí 'm creurá? No no, no 'u he fet. ¡Sò ben desgraciada! ¡Ay, lo mèu pare quan ho sábiga! No, no, no me 'n aniré... Pero ¿qué dich, trista de mí? Si m' han tret, y... no hi ha més camí sino deixar aquest poble, ab lo mal nom que no me 'l treuhen més de sobre. ¡Dèu mèu! ¿per qué no escrius en món front la veritat de mas paraulas, la mèva ignocencia? ... ¡potser llavors me creurian! ¡Pero, cá! ¡Com sò una pobre minyona! ¡Pobre pare! ¡Ell, ell sí que no 'm tindrà per mentidera!

Y plorant se m' entorná á casa, quan vaig haver jugat prou.

Al endemà, al demanar la Lluisa:

— Es fóra, y no tornarà més, — me va respondre la mare ab veu seca.

Me sembla que vaig sentirme pujar las llágrimas als ulls; pero lo tó de veu de

la mèva mare va acobardirme, y no vaig gosar á plorar davant d' ella.

¿ Creuriau una cosa ?

¿ Creuriau que des d' aquell dia endavant may més vaig gastar alegria?

Prou me passejavan, prou feyan, prou venia en Blay... res, la tristor me matava. Y, cosa estranya : jo que tenia tanta voluntat al bordegás, sense saber per qué, des de que va esser forala Lluisa no 'l poguí veure més. Lo mateix erá tenirlo al devant, que agafarme unas ganas de fugir, que res podia fèrmelas passar, y que acabavan per obligarme á allunyar-men cuita-corrents.

¿ Ara diguéu per qué ? No 'u sè.

Quan he sigut més gran, y m' han contat lo que significavan los plors de la Lluisa, he comprés que 'l cor de las criaturas te més pressentiments, y llegeix més clar en lo cor dels altres, que no pas lo de las personas fetas.

A mí 'l cor 'm deya, que 'l Blay tenia la culpa de tot, y ja veuréu si m' errava.

Com he dit més amunt, á casa hi van vindre allotjats ; y tot, després de serhi ells, va seguir de la mateixa manera que avans, menys un bon xich més d' alegría y una mica més de brugit.

Aixís transcorreguè un mes, fins que un dia en Blay va cridar á la mèva mare, y de baix en baix li va dir :

— Miréus', Antonia; no 'us ho volia dir, pero també ho sabriau, y val més ara que més endavant... Lo d' ara es poca cosa, y... ¡quí sab! Si no s' esporga, encara s' hi pert.

— ¿ Qué vòls dir ? — preguntá la mèva mare ab ánsia al xicot.

— ¡ Ey ! no 'm comprometéu ; jo 'u dich pèl vostre bè, li vá respondrer aquèll.

— Bè ; més ¿ qué vol dir tot aixó ?

Lo Blay permanesquè un bon ratet sense dir res. Després, gratantse 'l cap, torná á rompre la quietut :

— ¿ No heu reparat, Antonia, que 'ls assistents fa dos dias qu' están amohinats?

— ¿ Vòls dir ?

— Sí ; parlan ells ab ells... buscan... miran...

— Sí, d' aixó sí que me 'n sò adonat.

— ¿ Sabeu qué tenen ?

— No, fill, no.

— ¿ No ? ¿ Voléu que 'us ho diga ?

— Si es, cosa de saberse...

— ¿ De saberse ? y castigarse també.

— Vaja, parla.

Aquí torná á callar lo pillardás.

— ¿ Sabeu que un dels assistents tenia una bòssa de seda bermella ab flochs blanchs?

— Prou.

— Donchs bè ; la bòssa s' ha perdut ab los diners qu' hi havia dins.

— Perduda, y bè...

— Pero á casa vostra.

— Si s' ha perdut, se trobará, — fèu la mèva mare.

— ¡ Cá ! No s' ha perdut, no.

— Donchs si no s' ha perdut, se trobará, — torná á dir la mèva mare.

— S' ha perdut, y no 's trobará, porque... ha sigut robada.

— ¡ Robada ! — exclamá la pobre dona, tornantse groga de rabia. — ¿ Qué dius ? ¿ Ja sabs lo que dius ? ¡ A casa no hi ha lladres ! ...

Lo bordegás esclafí una grossa riallada tot murmurant :

— No n' hi havia, podeu dir, mes ara n' hi ha.

— ¡ Mentida !

— ¡ Ah ! si 'us enfadéu no farém res y esbalotarém lo vehinat. ¿ Dihéu que no hi ha lladres, eh ?

— Sí qu' ho dich.

— Donchs veniu ab mí, y trobarém lo amagatall de la garça.

La mèva mare, groga, tremolosa y barbotegant, seguí á n' en Blay.

(Seguirá.)

F. P. BRIZ.

POESIAS

DOBLE CANÇÓ

I.

LO POETA.

Travessa mar, plana y serra,
inmaculat sentiment,
y als homes tots de la Terra
escampa á doll tòn accent.

La yeu del Senyor t' inspira;
com los acorts de ta lira
mès purs acorts no han sonat.
¿Ingrat l' home no t' escolta?
¿Es que no glateix tal volta
lo cor de l' humanitat?

Si ta beneyta armonia
en vil escarni no 's pert,
se conmourán d' alegría
fins las palmas del desert.

Y aquell Rey de l' arpa santa,
qu' al Dèu de justícia canta,
te somriurá des del cel...
¿Qué tens? ¿Qué 't deté? ¿Qué 't priva?
¿La nissaga venjativa
de Cain no adora á Abel?

L' adora, sí; 'l crim terrible
que 'l fratricidi engendrà,
cada segle mès horrible,
s' hi sent l' hom' esgarriá.

Per mès que creixin alarmas
y esfereheixin las armas
d' algun famejant botxí,
quan los ulls al cel se giran,
los colors mès lluentis oviran
del bell arch de Sant Martí.

En cada esfondrada torre,
en cada baluart caigut,
preciosa sanch s' hi veu corre
que la terra no ha begut.

Y las rublertas murallas,
com ignominiosas vallas
entre 'l passat y 'l present,
lo giny del bè las aplana;

lo mar inmens agermana
á l' Orient ab l' Occident.

Ja per cada arma assessina,
que vè á afrontar lo mon nou,
mil invents de pau divina
benehint l' home 's conhou.

Ja no es un poble, es un home
quí dempna ab iniqua ploma
las mares á dol etern;
quí, abrusat de folia enveja,
fereix, mata, botxineja,
com missatger del infern.

La grandor que l' environa
será sòn constant perill;
malchida sa corona
tal volta pe 'l propi fill.

¿Ay d' ell, si algun jorn lo poble
deixondit d' encis innoble
pensa d' hont vè sa grandor!
¿L' embat fèr de la venjança
sols Dèu sab fins hont alcança
quan se surt de mare 'l cor!

II.

LA GENT.

¿Per qué 'l fill bressolas, mare,
y, si plora amargament,
tòn llabi besa sa cara
sas llagrimetas beguent?

¿Per qué de migrança 't danyas?...
¿Cessa! 'L fill de tas entranyas
pendrá del teu cor comiat,
y, al sonar fatal trompeta,
te dirá un «Adèu, mareta!»
¿Un adèu d' eternitat!

Entre l' espessa gelada
irá las forsas perdent,
mentre sa llar estimada
morirá d' anyorament.

Y delmará estranya terra
portanthi l' odi y la guerra...
¿Qui 'l durá á tan fèra sort?
¿La Pàtria? Si aytal feresca
tè, plorarém l' orfanesa
de Pàtria ab la sèva mort!

¡Fugiu, armas enemigas!

A vostr' alé enmatzinat
moren las tendras espigas
de l' espés rioler sembrat.

No amanyaga 'ls camps la reya,
y l' alegre xemeneya,
que, al ressonar l' oraciò,
mostrava á l' espay sa vida,
es ara una muda crida
de mort y desolaciò!

¿Y no es somni? ¿No es desvari
qu' en ignominiosa creu
vá fertilisá 'l calvari
ab sa sanch lo Fill de Dèu?

Humanitat miserable,
¿es cert que 'l Just l' implacable
mort d' oprobí vá sufrir,
quan després de dinou segles,
sas santas, divinas reglas
te complaus en escarnir?...

¡Prou dols!... Las nobles senyeras
de preuhada Llibertat
s' esborran de las banderas
ab la fumor del combat.

¡Oh, abaix indignas disfresas!
¡Abaix mentidas promesas
qu' als pobles cechs enganyau!

Mentr' existeixi la Guerra,
la Llibertat de la Terra
fará á l' home més esclau!

J. RIERA Y BERTRAN.

L' ESPERIT DEL SEGLE.

(BALADA.)

Alé pe 'l cavall que vola
Esperitat com un llamp,
Ab las clins flotants per l' ayre,
Brollant foch per ulls y nas.
Per ell no hi valen pas vallas,
Ni montanyas, ni barranchs,
Tot ho salta y tot ho bota...
No 'l probeu pas d' aturar.

—Corra, cavall, no t' atures,
Corra, cavall!

Com més corra y com més vola,
Més pit té, més bull sa sanch,
Ab la cúa 's fuetaja

Ell mateix per més volar.
Si 's desfá alguna tempesta
S'abeura ab l' aigua que cau,
Y ab las flamas s' alimenta
Dels llampechs que 'l van cruzant.

—Corra, cavall, no t' atures,
Corra, cavall!

Tan bon punt n' es rant de terra
Com se pert pe 'l lloch més alt,
Com travessa las mars amplas
O 'ls deserts més assolats.
Si del Nort petja las rocas,
Brollan foch sentne de glás,
Si esclatan volcans s' anima
Passant per sobre d' un salt.

—Corra, cavall, no t' atures,
Corra, cavall!

A son pas tremolan regnes
E imperis s' han desplomats,
Y han quedat ciutats y pobles
Munts de runas fumejants.
Al ohir lo terratrémol
Ni ha girat sisquera 'l cap,
Y entre núvols de fumera
S' ha perdut per l' ample espay.

—Corra, cavall, no t' atures,
Corra, cavall!

Travessa camps de batallas
Entre 'l foch més infernal,
Renill ferm, quan ou la fresa
Inhumana del combat.
S' esperita en la cridoria
Dels ferits agonejants,
Y fá vía y fá més vía
Per fugir d' un mar de sanch.

—Corra, cavall, no t' atures,
Corra, cavall!

¿Hónt vas sense fré ni brida?
¿Quina má t' ha desfermat?
Com més al enfront te vallas
Més bota y fá 'ls salts més alts.
Deixeuli lliure la terra,
No li poseu més barranchs,
Que fins qu' arribi á son terme
Llamp de Dèu, no 's parará!

—Corra, cavall, no t' atures,
Corra, cavall!

EMILI COCA Y COLLADO.

Curiositats

A las islas de Tonga (Oceania), ex-
plican la creació del món d' eixa manera:

« Tangalsa, dèu de las invencions y arts, pescaba en lo gran Occéano, y va sentir en lo ám un gran pés; pensantse que hi tenia un peix, empleá totas sas forçes per pujarlo, y quant va poguer distingir-lo, va véurer que n' eran rocas; excitat per la curiositat anava tirant, y ja quasi las tocaba, quant se l' hi trencá 'l fil de pescar, y las rocas varen quedar á flor d'aigua, sentne las islas de Tonga. »

La Escriptura 's remonta á una etat antiquíssima; quatre segles avants del diluvi ja 's coneixia aquest preciós art.

SEBASTIÀ COLOMINAS.

NOVAS

Ab motiu de que cápia més original en las columnas de LA BANDERA, desd' avuy suprimirém la correspondencia; no obstant aixó perque rebém ab mòlt gust las cartas que tingan á bè remetrens tots los que fins are nos habian honrat ab ellas, puig la mella contestació será lo veurer ó no insertats sos treballs en dit periódich.

Lo dissapte van acabar las oposicions per la plassa de pensionat d' èscultura en Roma, la qual es pagada per nostra Excelentíssima Diputació; obtenint merescudament dita plassa, lo jove don Anton Fabrès.

Brillants han sigut per mòlts conceptes aquestas oposicions, y per aytal motiu, la Redacció de LA BANDERA CATALANA felicita coralmént al trionfant opositor.

Un jove é inspirat poeta de Llèyda, ha ofert, per lo pròxim certámen que celebrarà l' Academia Bibliogràfica Mariana de dita ciutat, una *magnòlia de plata* al poeta que, inspirantse més en Maria, cante *l' amor maternal*.

Sabém qu' hi haurá mòlts poetas catalans qu' obtarán á dit premi.

Havém rebut lo cartell corresponent al certámen que l' Associació literaria de Girona celebrarà aquest any.

Los premis que s' ofereixen són los següents:

Una lira d' or, á la mellor memoria sobre las costums catalanas en sos mellors temps.

Una collecció d' obras escollidas de Chateaubriand, á la mellor poesia religiosa.

Una rosella d' or, al mellor romanç sobre costums espanyolas.

Una medalla de plata, á la més notable memoria d' interés provincial ó municipal, referent á historia, lliteratura ó arts.

Un exemplar luxasament encuadernat de l' obra de Francis Wey, titulada: « Rome, description et souvenirs, » il·lustrada ab mes de vuyt cents grabats y planos, á la mellor biografia d' un catalá il·lustre, en prosa catalana, que tinga quant menys l' extensió d' una memoria ó folleto.

Una corona de plata, al mellor cantor á la patria.

Un pensament d' or esmaltat, á la mellor composició dedicada al il·lustre defensor de Girona, Álvarez de Castro.

Un jasmi reyal de plata, al mellor romanç històrich d' assumpto catalá.

Las composicions que no tenen marcat l' idioma en que deuen escriurers, s' entén que podrán serho indistintament en castellá, ó en lo de l' antiga Corona d' Aragó.

Los plechs de las composicions deurán dirigir-se á casa 'l secretari del Jurat, don Jaume Brunet y Roig, (carrer de la Força, número 21, principal), avans del dia 31 de septebr.

S' ha estrenat ab bon éxit, en lo teatre del Tívoli, una extravagancia cómic - lírica, titulada: *Micos* original dels coneeguts escriptors don Eduart Vidal y Valenciano y don Joseph Roca y Roca.

BARCELONA

IMPREMTA D' ESPASA GERMANS Y SALVAT

Robador, 39 y 41, y Cera, 51